

פפפפפפפפ

מאת אהרון לוין וירון אדלשטיין

תמונה ראשונה

(צוללת "דולפין" אי שם במעמקי המפרץ הפרסי. תא בקרה קטן וצפוף. סמיון, טכנאי הצוללת, יושב מול לוח המכונים, אוזניות מונחות על צווארו, קורא במגזין בלייזר תוך כדי שמשחק שח-מט עם שוקי, טבח הצוללת. שוקי מרוכז מאד בלוח, מתלבט, לבסוף עושה מהלך)
שוקי: זזתי.

סמיון: (מסתכל על הלוח, מזיז כלי) מט.

שוקי: מה מט? (מסתכל על הלוח)

סמיון: טוסט.

(שוקי קם ומשתחל החוצה מחדר הבקרה)

סמיון: (קורא אחריו) עם אקסטרה גבנ"צ!

(סמיון ממשיך לעיין בבלייזר. לפתע נשמע צפצוף ואחת הנורות מתחילה להבהב. סמיון לא נראה מוטרד, הוא מתעסק קצת עם המכשירים, לוחץ על כמה כפתורים, מעלה ומוריד כמה מתגים, הנורה מוסיפה להבהב והצפצוף נמשך, הוא נותן שתיים-שלוש מכות קלות למכשיר ולבסוף מגרד בראשו ומביט במכשיר. שוקי נכנס עם טוסט)

שוקי: טוסט, אקסטרה גבנ"צ, בלי עגבנייה, בלי חמ"צ.

סמיון: מוזר.

שוקי: מה?

סמיון: מוזר מאד. (שתיקה, מנסה שוב להוריד ולהעלות את אחד המתגים)

איפה צביקה?

שוקי: עושה טאי צ'י בחדר מכונות.

סמיון: קרא לו.

שוקי: מה זה, משהו רציני?

סמיון: (שוב משחק עם המתג) אין לי מושג.

(שוקי משתחל החוצה, סמיון מביט בלוח אובד עצות. כעבור מספר רגעים משתחל פנימה צביקה, סגן מפקד הצוללת. שוקי משתחל אחריו. שלושתם עומדים צפופים מול הלוח)

צביקה: מה קורה סמיון?

סמיון: שמע, אני יודע שזה נשמע מוזר אבל קיבלנו בערוץ תקיפה את "פפפפפפ".

צביקה: פפפפפפ? זאת בטח תקלה.

סמיון: בדקתי, הכול תקין.

ערוותי: הורדת והעלית את הסוויץ'?

סמיון: כן.

צביקה: ניסית לתת מכה למכשיר?

סמיון: כמה פעמים.

צביקה: תן לי לראות. (מתיישב מול לוח הבקרה. מנסה לשחק עם הכפתורים כמו סמיון לפניו. נותן מכה עדינה לקופסה. לבסוף מסתכל המום בנורת החימוש ומגרד בראשו)

צביקה: (לסמיון) אני הולך לקרוא לפינקוס. תעלה מידי.

(משתחל החוצה מהתא)

שוקי: מה זה? מה קרה?

סמיון: (מביט בלוח הבקרה, מעלה סירנה וכורז ברמקול)

"מידי אמת, מידי אמת"

(שוקי מבלי משים לוקח את הטוסט מהצלחת של סמיון ומכניס אותו לפה)

תמונה שניה

(03:30 לפנות בוקר, בית ראש הממשלה. צלצול טלפון. רה"מ מתעורר ועונה)
רה"מ: מי זה?! (מקשיב) צ'צ'י... מה השעה? (מקשיב) מה קורה? (מקשיב)
אההמ... (מקשיב) אההמ... (מקשיב) אההמ, אההמ, אההמ. אני מבין. תודה.
(מנתק, מרים שוב את השפופרת ומחייג) אלברט מצטער על השעה, תפגוש
אותי בעוד שבע דקות בכניסה האחורית. (מקשיב) לקריה. תודה. ואלברט,
תביא לי איזה פרי. (מקשיב) לא משנה, אגס, תפוח. מה שיש. תודה.
(מנתק, מהרהר, שולף טלפון נייד ומחייג. לוחש)
זה אני. את ישנה? מתוקה שלי... אני בדרך לקריה. (מקשיב) עניינצ'יק עם איזו
צוללת, לא נראה לי משהו רציני. בכל מקרה אחרי זה יש לי כמה שעות פנויות
וחשבתי... (מצחקק) כן בונבונירה... (מקשיב, מציץ בשעון) עוד שעתיים. במלון
אמסטרדם, בסוויטה המיוחדת. הם יודעים. (מצחקק. מנתק)

תמונה שלישית

(חדר הפיקוד של הצוללת. אור אדום מהבהב ואזעקה נשמעת. מפקד הדולפין סא"ל פינקוס יושב בחדרו בחשכה כמעט מוחלטת, אוכל יוגורט. נשמעת דפיקה בדלת. ומיד אחריה דפיקה נוספת. פאזזה ואחריה הדלת נפתחת וראשו של סרן צביקה מגיח פנימה)

צביקה: פינקוס?

(פינקוס אינו עונה, שקוע במחשבות)

צביקה: פינקוס?

פינקוס: (כמקיץ לפתע) כן.

צביקה: קצת חשוך כאן, לא?

פינקוס: כנס צביקה. (צביקה נכנס לחדר)

צביקה: תשמע, קיבלנו בערוץ תקיפה את פפפפפפ. זאת ככל הנראה תקלה, או שביחידה הימית מנסים לבדוק את הערנות שלנו (מגחך) אתה יודע, אחרי הפיאסקו עם האח"י לווייתן בחודש שעבר. (פינקוס לא צוחק) בכל אופן, העליתי כוננות אבל אני מציע ליצור קשר במהירות האפשרית עם היחידה ולהבין במה מדובר.

פינקוס: שב.

(צביקה מתיישב)

פינקוס: אתה קצין טוב צביקה, ומגיע לך לדעת.

צביקה: לדעת מה?

פינקוס: מגיע רגע כזה, בחיים של אדם, שבו הוא לא יכול עוד לעמוד מן הצד ועליו לעשות מעשה. אתה אולי תחשוב שאני משוגע... אולי אני באמת משוגע, אבל חשבתי על זה הרבה, הרבה מאד והגעתי להחלטה.

צביקה: החלטה?

(פאזזה)

פינקוס: תבין צביקה, האנרגיה במערכת שלנו תדעך. השמש שלנו תכבה וכדור-הארץ, דומם וחסר תנועה, לא יוכל לשאת עליו עוד את הגזע שהפריע את בדידותו לרגע בודד.

צביקה: מה זה? ...

פינקוס: האדם ייבלע בתהום וכל המחשבות שלו ייכחדו. התודעה חסרת המנוח, שפרעה למשך זמן קצר את שתיקתו שבעת הרצון של היקום, תמצא מרגוע.

צביקה: פינקוס, אתה מרגיש טוב? אתה נראה קצת חיוור.

פינקוס: החומר יחדל מלהכיר את עצמו. כל ה"אנדרטאות הנצחיות", כל ה"מעשים בני האלמוות", המוות עצמו והאהבה העזה כמוות, יהיו כלא היו.

צביקה: פינקוס, אני לא ממש עוקב אחריך. (קם) כמו שאמרתי, התקבל פפפפפפ בערוץ תקיפה, אני מקווה מאד שמדובר בתקלה, כי אחרת אני לא רוצה לחשוב מה צריך היה לקרות על מנת ש...

פינקוס: (קם, שולף אקדח) אין שום תקלה צביקה.

צביקה: מה זאת אומרת, איך אתה...

פינקוס: שב צביקה.

(צביקה מתיישב)

פינקוס: הפקודה כבר ניתנה. אין דרך חזרה. (שולף אזיקים) אין.

תמונה רביעית

(המערה. מתקן צבאי מאובטח מתחת לאדמה בקריה. נוכחים: הרמטכ"ל צ'צ'י,

מפקד חיל הים ניסו ושר הביטחון. נכנס ראש הממשלה)

רה"מ: אז מה הסיפור?

(השלושה מחליפים מבטים)

שר הביטחון: (מסמן לרמטכ"ל) צ'צ'י.

צ'צ'י: (מחזיק את לחי ימין) לפני כעשרים דקות התקבל שדר ביחידת הבקרה

הצפונית של חיל הים ממפקד "דולפין" סגן אלוף פינקוס. מאז אין קשר אתו או

עם אף מקור אחר בצוללת. (למפקד חיל הים) ניסו.

ניסו: (מרים מהשולחן דף נייר, מכחכח ומתחיל להקריא) בני דורי! בני דורי

המאושרים או האומללים – או איך אכנה את מי שאינם רוצים לדעת, לשמוע או

לראות. הו, עיוורון נפלא וחסר-דאגה! מתחת לכפות רגליכם רוחשת להבה אשר

תפרוץ ותרעם כהר-געש ותקבור הכול מתחת לאפר וזרמי לבה, ואתם מהלכים

על האדמה כתמול שלשום כאילו הנצח בידיכם. אתם, שאינכם מסוגלים לקלוט

את גודל השעה ואת המעשים שהיא מבקשת לעצמה – באיזו שפה אדבר

אליכם? לפני כעשר דקות הפעלתי את תכנית תקיפה 'פפפפפפ'. קוד הביטול

אינו בגדר אפשרות כיוון שנבלע. חבל על כל רגע, לא נותרה ברירה אלא

להפעיל מידית את מבצע "לעולם לא עוד" בהיקף מלא. ברורות לי ההשלכות

של פעולותיי ואת הדין אצטרך לתת בפני שר ההיסטוריה. יחד עם זאת, כולי

תקווה שלכשיחלוף זעם, ועשן המלחמה יתפוגג, תדע ההיסטוריה לשפוט את

מעשיי במתכונתם הרחבה. אני מאחל בהצלחה לכולנו. ללא מורא. פינקוס"

(מעביר את הדף לרה"מ)

רה"מ: מה זה תכנית תקיפה 'פפפפפפ'?

(שר הביטחון מפנה מבט לצ'צ'י, צ'צ'י מפנה מבט לניסו)

ניסו: חימוש אלקטרוני של הטילים הגרעיניים בצוללת, שחרור נצרות הביטחון,

התקדמות ישירה אל החופים הדרומיים של איראן ושיגור הטילים אל מחוז

טהראן.

(שתיקה)

רה"מ: אתה צוחק. (שתיקה) אבל יש לפחות שלוש נצרות נוספות.
צ'צ'י: (מכחכח בגרונו) לפי הדוקטרינה שפיתחנו במשותף עם המועצה לביטחון לאומי, הדולפין אמור להבטיח לנו את יכולת המכה השנייה. כלומר, כדי שנוכל להגיב בוודאות ובמהירות בתרחיש שבו אנחנו מותקפים ראשונים באופן מאסיבי ומאבדים את מרכזי השליטה שלנו, למפקד הדולפין יש סמכות להפעיל את תכנית תקיפה 'פפפפפפ' גם בלי שחרור נצרות נוספות ביחידות הבקרה.

רה"מ: אבל הרי מדובר בתכנית למטרות הרתעה בלבד!
צ'צ'י: זו אכן הייתה מטרתה המקורית של התכנית, ולפי כל הנתונים מתקבל הרושם שסא"ל פינקוס חרג מסמכותו. אני התרעתי בכמה הזדמנויות על הסכנות שבנוהל כזה, אבל הייתה התעקשות מצד משרד הביטחון.
רה"מ: (לניסו) אני רוצה לדבר מיד עם מפקד הצוללת, תעלה אותו מולי.

ניסו: הוא לא עונה. ניסינו.

רה"מ: איך זה יכול להיות?

ניסו: שלחנו לו כבר עשרות שדרים.

רה"מ: איפה הצוללת?

ניסו: במפרץ הפרסי.

רה"מ: במפרץ הפרסי?! מה היא עושה במפרץ הפרסי??

ניסו: היא בתרגיל.

רה"מ: איזה תרגיל??

ניסו: (נלחץ) ב-בתרגיל....

רה"מ: איזה תרגיל!?

ניסו: ב-ב... היא... ב....

רה"מ: מה פתאום תרגיל!?

שר הביטחון: כחלק שגרתי ממדיניות התרגול האסטרטגי, הכוללת הדמיה של תקיפה באיראן, הצוללת הועברה דרך תעלת סואץ לכיוון המפרץ פרסי בתוך ספינה של 'צים' שהוסבה במיוחד למטרה זו והורדה 120 ק"מ מהמים הטריטוריאליים של איראן.

רה"מ: אז... כמה זמן יש לנו?

(שתיקה)

ניסו: (בשקט) ארבע שעות.

רה"מ: ארבע שעות!?

צ'צ'י: (מחזיק שקית עם קרח צמוד ללחי ימין) אולי ארבע ורבע.

רה"מ: מה זה צריך להיות??

צ'צ'י: סיבוך של שן בינה.

רה"מ: מה? אני לא מבין מה אתם אומרים לי פה, שאין דרך לעצור את זה?

שר הביטחון: אנחנו כמובן מנסים לעצור את זה, אבל אנחנו בבעיה. הפקודה

יצאה ולא ניתן ליצור קשר עם הצוללת. צריך לפעול בקור רוח ולחשוב איך

פועלים תחת הנסיבות.

רה"מ: (מסתכל שוב בשדר) מה זאת אומרת "קוד הביטול אינו בגדר אפשרות

כיוון שנבלע"?

צ'צ'י: בחיל האוויר "נבלע" זה הצופן לכלי טיס שהתגלה במכ"מ, אבל בחיל הים

אין שימוש בצופן כזה. אנחנו עדיין מבררים.

רה"מ: (לוגם מים) אז... על איזה נזק אנחנו מדברים?

צ'צ'י: כל צוללת דולפין חמושה בארבעה טילי פופאי בעלי ראשי נפץ גרעיניים.

רה"מ: פופאי שמופאי! מה הנזק?!

(שתיקה. שר הביטחון והרמטכ"ל מביטים בניסו)

ניסו: המשמעות של שיגור ארבעת הטילים הגרעיניים בצוללת היא השמדה

כמעט מוחלטת של טהראן ושל המחוזות קום, מרכזי, קזווין והמדאן, שפירושה

– מלבד הרס התשתיות, המקומות הקדושים ומאגרי הנפט - בין שלושה

לחמישה מיליון נפגעים. זאת תהיה פגיעה קשה, אבל העניין הוא... (מחליף

מבטים עם הרמטכ"ל ושר הביטחון) ששמונים אחוזים מיכולות השיגור שלהם

מפוזרים במחוזות הדרומיים – בעיקר בפארס, בושהאר וסיסתאן. כלומר תהיה

להם את היכולת, המוטיבציה ולצערנו גם את הלגיטימציה לירות עלינו את כל

מה שיש להם – ארבע מאות טילי שיהאב וסאג'יל מתקדמים, כמחצית מתוכם

חמושים בראשי קרב כימיים וביולוגיים. ואם נוסיף לזה את יכולת הדיוק

המשופרת של הדגמים החדשים של הסאג'יל, המשמעות היא שיש להם

אפשרות סבירה מאד לפגוע במטרות אסטרטגיות שלנו כמו הכור או המפעלים

הפטרוכימיים.

צ'צ'י: תוסיפו לזה כמובן גם אלפי טילים ורקטות שישוגרו מלבנון ומעזה במקביל, וסיכוי גבוה מאד להצטרפות של מדינות ערביות נוספות, כמו פקיסטן שמחזיקה בעצמה בנשק גרעיני.

שר הביטחון: הן לא תכלנה לשבת בשקט כשאנחנו תוקפים מדינה מוסלמית בנשק גרעיני ומשמידים עשרות אתרים שקדושים לאסלאם. הסיכוי של מדינת ישראל להימנע מפגיעה קטסטרופאלית בתרחיש כזה שואף לאפס.

צ'צ'י: (בכאב) אוחח! (מסתכלים עליו) סליחה... (לניסו, בשקט) זה לא עוזר! זה סתם עושה קר בלחי!

רה"מ: (מעיין בשדר) מה זה "לעולם לא עוד"? למה הוא מתכוון ב-"להפעיל מידית את מבצע לעולם לא עוד"?

שר הביטחון: אנחנו לא בדיוק יודעים, אבל הצלחתי למצוא בארכיון הממוחשב אזכור של הצירוף הזה בפרוטוקול ממשלתי משנת 69'.

(מרכיב משקפיים, קורא מהפרוטוקול)

גולדה: "ומה עם נאצר יחליט לסגור שוב את המייצרים?" דיין: "הוא לא יעז" גולדה: "ואם הוא יעז?" הרשיקוביץ': "אני מצטער, אני חייב להגיע לבת המצווה", י. אלון: "להתראות, מסור ד"ש". הרשיקוביץ': "אמסור". גולדה: "לא קיבלתי ממך תשובה. מה אם הוא יעז?", דיין: "נגיב בעוצמה", גולדה: "איזו עוצמה? כמה עוצמה?" שולץ: "לעולם לא עוד". דיין: "שתוק, אימבציל". גולדה: "שולץ, זה אפילו לא מצחיק". (מניח את הניר ומסיר את המשקפיים) זהו. (שתיקה)

רה"מ: חבר'ה, מה עושים?
(שתיקה)

צ'צ'י: אין הרבה ברירות. או שאנחנו מצליחים לעצור את הצוללת או שנסיים כולנו כמו העורב.
(שתיקה)

העורב שישב על הקרוקודיל.
(שתיקה)

הבדיחה.

(שתיקה ארוכה)

תמונה חמישית

(חדר הבקרה בצוללת. סמיון מתעסק בלוח בקרה, חובש קסדה, מתח ניכר על

פניו. נכנס שוקי, חובש קסדה. שוקי משתחל פנימה)

סמיון: נו?

שוקי: הדלת שלו נעולה, דפקתי, קראתי לו, הוא לא עונה.

סמיון: מה זה? איך הוא לא עונה?

שוקי: הוא לא עונה.

סמיון: ואיפה צביקה?

שוקי: נעלם.

סמיון: מה זה נעלם?

שוקי: נעלם.

סמיון: פיז-דייץ. (מרכיב את האוזניות, מתעסק בלחצנים)

שוקי: (בוהה בסמיון, מודאג, מוציא מהכיס חטיף טורטית ואוכל) למה חימשנו

את הטילים?

סמיון: זאת הפקודה. זה הנוהל.

שוקי: מה אתה חושב שקרה?

סמיון: משהו רציני מאד. אחרת לא היו מפעילים אותנו למכה שנייה.

שוקי: כלומר הייתה... מכה ראשונה?

(שתיקה)

מה אתה חושב שקרה?

(שתיקה)

אולי תבדוק עם היחידה?

סמיון: אסור לנו לעלות בקשר.

שוקי: למה?

סמיון: זאת הפקודה. זה הנוהל.

שוקי: אבל אין אתנו כאן קצין. תעצור אותה.

סמיון: אי אפשר.

שוקי: תבטל אותה.

סמיון: אין לי את הקוד בלאט! (שתיקה). סמיון ממשיך להתעסק עם המכשירים
ולחשב חישובים)

שוקי: (מנגב זיעה מהמצח) תגיד לי, למה הקסדות? אם אנחנו באמת נכנסים
למלחמה אטומית מה הרעיון המטומטם שנהיה עם קסדה? (שתיקה) נראה לי
שאני מוריד אותה. מה אכפת לי? מה יעשו לי? אני אוריד אותה. שישפטו אותי.
מה אני? אביר או טבח? מטומטמים. מחמשים טילים גרעיניים ושופטים אותי
על קפל"סט. בני זונות, מצאו מישהו לרתק אותו. זיבי שאני סוגר כאן עוד חודש.
איך שאנחנו עולים אני דופק נפקדות.

(שתיקה. סמיון מאזין באוזניות. שוקי מוציא טוב-טעם, פותח את העטיפה
ומתחיל לכרסם)

איך זה בעצם עם פצצת אטום? מה, יש מן "פוף" כזה וכולם נעלמים? (מהרהר)
תכלס עדיף. כלומר, עדיף מלטבוע. או להישרף.
(בולס את הטוב-טעם במהירות, קם, מוריד את הקסדה, מתיישב, קם שוב,
הולך כמה שניתן מצד לצד. פתאום עוצר)

שוקי: שמע. סמיון. שמע. סמיון. (סמיון לא שומע אותו, הוא עם האוזניות)
שמע, יהיה בסדר. אל תדאג. יהיה בסדר. בטוח. עלי. לא יקרה כלום, כלומר,
לנו, לנו לא יקרה כלום. כלומר לא נמות. אין סיכוי. זה לא יקרה. אנחנו כאן, זה
אתה, זה אני, איך נמות? יש לנו דברים, עניינים, יהיה אולי קשה, לא נעים, אבל
יהיה בסדר. בטוח. אל תדאג.

(חובש שוב את הקסדה, מהדק את הרצועות)

בסדר. לא אכפת לי. אולי זה מגן קצת.

(מוציא חטיף טעמי ואוכל)

מה זה בכלל "פוף" וכלום? אין דבר כזה. מה זה כלום?

סמיון: (מסיר את האזניות) מה זה?

שוקי: כלום.

(שתיקה)

תמונה שישית

(בצוללת – חדר המפקד. צביקה אזוק לכיסא. פינקוס משקה ומטפל בעציץ קטן)

צביקה: פינקוס... שמע, חשבתי קצת על מה שאמרת קודם, על ה... נצח. ו... האינסוף. כן? שמע, אני מבין אותך. אני מבין אותך לגמרי. גם אני, כשהייתי ילד, הייתי לפעמים לפני השינה, חושב על החלל החיצון, על זה שהוא לא נגמר אף פעם, שהוא ממשיך וממשיך, עוד ועוד, והמחשבה הזאת לפעמים ממש... היממה אותי. (שתיקה) מה שכן... אני מבין שהפעלת את פפפפפ על דעת עצמך, ואני תוהה, כלומר, על הקשר, כלומר, הקשר בין נושא הנצח שהוא... מאד... יפה... לבין נושא הפפפפפ, שיש בו, תסכים איתי, פן כלשהו... מאד חמור, והשלכות... רבות. (פאזזה) פינקוס, אם רצית לזעזע את המערכת - הצלחת. עכשיו, בוא נהיה הגיוניים. אם אנחנו לא שולחים עכשיו את קוד הביטול, הלך עלינו, הם יעלו אותנו על טיל.

פינקוס: טיל, אה צביקה? כולם מפחדים מהטיל... חשבת פעם מה אנחנו עושים כאן בתוך חתיכת פח, באמצע האוקיינוס, חמושים בטילים גרעיניים?
צביקה: כן.

פינקוס: ו...?

צביקה: ומה?

פינקוס: לאיזו מסקנה הגעת?

צביקה: מסקנה? אני לא יודע פינקוס. אני רק יודע שאם תוך זמן קצר אנחנו לא מבטלים את התקיפה, אנחנו הולכים למצוא את עצמנו עמוק עמוק בתוך הבוץ.
פינקוס: לא נכנסים לבוץ, אם לא מתכוונים ללכלך את המגפיים.

צביקה: (מאבד את זה) איזה מגפיים?? מה זה הפתגמים האלה?! על מה אתה מדבר??

פינקוס: (בקור רוח) אני מדבר על חבית הנפץ שנקראת 'המזרח התיכון', אני מדבר על זה שזה רק עניין של זמן עד שאיזה מטורלל ידליק גפרור ויצית את כל העסק ואני מדבר על הפוליטיקאים האימפוטנטיים שלנו, שבמקום לעשות משהו בנידון ולהקדים תרופה למכה, הם עסוקים מדי בחקירות תחת אזהרה שלהם ובליקוק מעטפות צ'קים של חברי מרכז מכדי לראות מעבר לקצה האף

של עצמם. אין להם לא את האומץ, לא את הנחישות ולא את הכישרון לראיה
אסטרטגית.

צביקה: אתה הולך לגרור את כולנו למלחמת עולם שלישית!

פינקוס: גם את רומא לא בנו ביום אחד.

צביקה: רומא, כן, רומא. בטח, רומא. גם את רומא לא בנו ביום אחד. זה נכון.
כן. לקח זמן.

פינקוס: אני לא הרמטכ"ל, אין לי צבא שלם בלחיצת כפתור. כל מה שיש לי
זאת הצוללת הקטנה שלנו וארבעת הטילים האלה שאנחנו ישנים איתם. זאת
חלקת האלוהים הקטנה שלי והיא תעשה את העבודה.

תמונה שביעית

(המערה. הנוכחים מהסצנה הקודמת. מכונסים סביב מפה גדולה)
ניסו: (מורה על המפה ומסביר) הצוללות האמריקאיות פועלות דרומית לחוף המזרחי של ערב הסעודית, במרחק 230 ק"מ מהמיקום של פינקוס. גם אם נידע את האמריקאים ברגע זה, אין להם שום סיכוי לעצור אותו. לפינקוס הייתה גישה למודיעין הזה, זאת כנראה הסיבה שהוא בחר לנוע במסלול ישיר, בעומק מרבי, מדרום לצפון.

שר הביטחון: אם ככה אז אין בכלל טעם להתקשר אליהם.
רה"מ: מה זאת אומרת? אנחנו חייבים לעדכן אותם. אם מישהו יוכל לעזור לנו במידה ו... וזה יקרה... אלה האמריקאים.

שר הביטחון: הם לא יכנסו למלחמה עם כל המזרח התיכון בשבילנו. הם יתנו לנו לאכול את מה שבישלנו.

רה"מ: מי בישל?? נסביר להם מה קרה!

שר הביטחון: זה עוד יותר גרוע, עוד מאז קיסינג'ר הם פוחדים שנפשל עם הנשק הגרעיני, (מביט בצ'צ'י) והנה זה קורה.

צ'צ'י: (לשר הביטחון) מה אתה מסתכל עלי? אני אחראי על חיל הים? כן. בטח שאני אחראי על חיל הים. כי אני לוקח אחריות. אבל אני האחראי הישיר? לא. יש לי אחריות עקיפה. (לניסו) מה אתה עומד?? (ניסו מתיישב)

רה"מ: (לשר הביטחון) מה אם נגיד להם שזה מכוון? שזה צעד מתוכנן שגיבשנו בשיקול דעת. ושזה יכול לעבוד גם לטובתם. הם רק צריכים לעבור אתנו כמה שבועות קשים, ובסוף הם איכשהו ירוויחו משהו. השפעה. נפט.

שר הביטחון: זה בדיוק מה שהרוסים והסינים יחשבו במקרה כזה - שהכול מתוכנן. הם לא יתנו לאמריקאים להתערב כאן.

(שתיקה)

ניסו: אפשר... לדבר עם האיראנים.

(השלושה מביטים בו)

ניסו: (מזיע) לאיראנים יש מן הסתם צוללות באזור, אם לא תהיה לנו שום ברירה אחרת - נעביר להם את נקודות הציון של פינקוס, ושהם... ינטרלו אותו.

צ'צ'י: אתה נפלת על השכל?? לעזור להם להשמיד צוללת שלנו?!
ניסו: אתה מעדיף להשמיד חמישה מיליון אנשים ולפתוח במלחמה שאין לך מושג איך תצא ממנה? אנחנו הרי עומדים כאן בפני אסון חוצה גבולות ואינטרסים. אסור שדבר כזה יתממש. אסור. לא משנה למי ולא משנה איפה. לצורך העניין גם האיראנים הם בני אדם.

(שלושתם מביטים בו המומים)

לצורך העניין.

(שתיקה)

לצורך העניין.

צ'צ'י: טוב, חבר'ה, אני עייף, כואבת לי השן, כולנו חכמים, לכולנו יש רעיונות, כולנו יפי נפש, אבל בואו נשים את הקלפים על השולחן – אנחנו במלחמה. רצינו, לא רצינו, זה המצב. תודה לאל - יש לנו הרבה שפנים בכובע. נכון או לא? שימו לב – הם יחטפו את המכה. פצצת אטום. לא נעים. אף אחד לא מקל ראש. אבל – שימו לב - אנחנו לא מתנצלים. הבנתם? בסך הכול עשינו להם את מה שהם ממילא רוצים לעשות לנו מהיום שהקמנו את המדינה הזאת. נכון או לא? שאף אחד כאן לא יתמם. עכשיו שיחליטו – כל הערבים - הם רוצים לתקוף? תפדל. יתקפו בנשק כימי? גם לנו יש. ביולוגי? גם לנו יש. הפקיסטנים ירצו להיכנס למטבח? ברוכים הבאים. רק שלא יתלוננו אחר כך שחם להם. הרי הדולפין של פינקוס הוא לא היחיד שיכול להדליק זיקוקים. עדיף להם ארבעה טילי פופאי משניים עשר פופאי, נכון?. זהו. לא מסובך. יתעסקו – יחטפו. לא יתעסקו – לא יחטפו. בלי אמריקאים, בלי רוסים, בלי יפנים. אנחנו והם, הם ואנחנו, כמו ב-48, כמו ב-67, כמו ב-73, כמו שצריך, כמו תמיד! בלי התחכמויות! עין תחת עין, שן תחת שן! אאהההה!! (תופס את הלסת)
שר הביטחון: חבר'ה, בואו נשמור כאן על קור רוח. (לרה"מ) אני מציע לפעול בו זמנית בכמה ערוצים. לפינקוס יש אישה וילד. שהשב"כ יביא אותם ונפעיל עליו לחץ. במקביל – כן, אפשר לדבר עם האיראנים. אבל אין לנו ערוץ הדברות ישיר איתם ואין לנו את הזמן ליצור אחד כזה. אני מציע להביא הנה מיידית את מוקאומה ושהוא יקשר בינינו.

צ'צ'י: את מוקאומה?? אתה לא מתכוון ברצינות להכניס לחדר הזה טרוריסט!

שר הביטחון: (לצ'י) אני מתכוון ברצינות להכניס את כל מי שצריך כדי לנקות אחרי הלכלוך שלך.

צ'י: הלכלוך שלי?? הלכלוך שלי?? ומה זה צים?? של מי היה הרעיון לשלוח צוללת בספינה של צים?? שלי?? (לניסו) מה קמת אתה מה?! (ניסו מתיישב. לרה"מ) זה נשמע לך הגיוני להכניס הנה טרוריסט??

שר הביטחון: (לרה"מ) אני לא רואה ברירה אחרת. מוקאומה כבכיר בזרוע הצבאית של חמאס נתפס כאדם אמין בקרב המשטר בטהראן, הוא דובר עברית ופרסית, וניהלנו איתו כבר מגעים בעבר להשגת הודנה. בנסיבות הקיימות הוא האיש המתאים ליצירת קשר מידי ואמין עם טהראן.

(כולם מפנים את מבטם אל רה"מ. הוא בולע רוק. הסוללרי שלו מצלצל, הוא מביט במספר, נבוך)

רה"מ: סליחה.

(מסתודד בצד, בשקט)

הלו? מתוקה שלי, בונבוניירה... זה עוד מתעכב... לא, לא, מה פתאום? אני משוגע עליך... זה מצב חירום לאומי... כן, מצב חירום, זה מאד מאד חשוב... לא, לא יותר ממך, זה לא מה שאמרתי... לא, לא אמרתי שמצב חירום יותר חשוב ממך, אמרתי שהוא חשוב, זה הכול... די, אל תבכי, מתקונת, בבקשה, את יודעת איך זה משפיע עלי כשאת בוכה ככה... מתוקה, תשמעי, אנחנו חייבים לפעול עכשיו בקור רוח ולא להגיב באופן אמוציונלי... ואני חייב לסיים עכשיו... אני מצטער... אני חייב לנתק, כי זה בשביל המדינה... בשביל המדינה... סליחה. (מנתק. בודק שאף אחד לא משגיח ומחייג שוב)

הלו? עזרא? תשמע, אני ממש מתנצל על השעה, אני צריך שתבצעו סקר דחוף. דחוף. חצי שעה לכל המאוחר. כמובן, מה שאתה יכול. כמובן, בתעריף מיוחד. מצוין, אז תבדוק משהו בסגנון הזה – "במידה והייתה קיימת האופציה לחסל את תכנית הגרעין האיראנית ועוד כמה מיליוני איראנים במחיר של פגיעה מרובת נפגעים בעורף הישראלי. האם היית תומך בפעולה כזאת, מתנגד, או נמנע? ושאלה שניה – לו הבחירות לראשות הממשלה היו נערכות כיום, סליחה, לאחר הפעולה הביטחונית הנ"ל, עבור מי היית מצביע?" זהו. רשמת? ותחשוב איך לנסח את זה בדיוק, אני סומך עליך. תודה עזרא. ובבקשה - כמה שיותר מהר,

זה באמת דחוף. כמובן, אפשר לוותר על החשבונית. רק שזה יהיה מהר. תודה
עזרא, להתראות. (מנתק)

תמונה שמינית

(חדר הבקרה. שוקי וסמיון. סמיון עם אזניות. שוקי עוצם עיניים ומתפלל)
שוקי: אלוהים, בבקשה, תעשה שזה רק תרגיל, שלא תהיה מלחמה עכשיו, שאף אחד לא ימות, שהמשפחה שלי תהיה בסדר, שאני אהיה בסדר, אני יודע שלא ממש האמנתי עד היום, אבל בבקשה, תהייה קיים, ותעשה שיהיה בסדר, ושאני אהיה בסדר, ואם יהיה בסדר אני מבטיח שאני... אשמח, ואנסה להיות בן אדם טוב יותר, ואני אודה לך גם אם אני לא אהיה ממש... בן אדם מאמין. ויכול להיות גם שאני אתחיל להאמין בך. יכול להיות. העיקר שיהיה בסדר, ולא תהיה מלחמה, וזה רק תרגיל.

(כריזה. קולו של פינקוס. סמיון מסיר את האזניות)

פינקוס: (ברמקול) חיילים. כאן פינקוס. לפני כשעה קיבלנו פקודה להוציא לפועל את תכנית תקיפה 'פפפפפפ'. כולכם יכולים לשער בדמיונכם מה צריך היה לקרות כדי שפקודה כזו תצא לפועל. אין כל ספק: מדינת ישראל עומדת בסכנה ממשית לקיומה. אני יכול לדמיין מה כל אחד מכם מרגיש עכשיו. לכולנו יש משפחות, חברים, מכרים, ולא היינו אנושיים אם לא היינו חושבים עליהם ודואגים להם ברגעים אלו. יחד עם זאת, ועם כל הקושי שבדבר, אנחנו חיילים בצבא ההגנה לישראל, ותפקידנו להגן על מדינת ישראל ואזרחיה ולהבטיח את שלומם. אני מצדיע לכולכם.

(סוף כריזה. שתיקה)

סמיון: טוב.

שוקי: מה טוב??

(סמיון פושט את החולצה)

מה אתה עושה??

סמיון: (קושר פלנלית למצח) מזיינים כל טרוריסטים, אל-קעידה, צ'צ'נים בלאט!

(לוקח משחת נעליים ומורח פסים שחורים על הפנים)

שוקי: (שולף חבילת במבה, אוכל במהירות) מה אני עושה פה? למה לא הלכתי

לקב"ן? למה התגייסתי? למה לצוללות? מה עבר לי בראש?... (נזכר)

הבלונדינית! הקטנה! עם התחת! היא באה אלינו לתיכון, סיפרה על חיל הים,

דמיינתי את עצמי איתה, על איזו ספינה, בשעה של השקיעה, כמו בסרט, לא
דמיינתי את עצמי מאתיים מטר מתחת למים עם טכנאי רוסי בתוך אקווריום
גרמני בדרך לשגר פצצות אטום על ערבים!
סמיון: (הפנים שלו צבועות בשחור) אני לא רוסי! אני בלרוסי.
(שוקי עוצם עיניים ומתפלל)
סמיון: תתפלל חזק. כי אין למי בלאט! (מהדק את הפלגלית על הראש)
(ברוסית) שטוב-חוי-סטייל-שטובבקי ביילי- שטוב-מייבלה-אינם-פלטילי! (לשוקי,
מתרגם) שהזין יעמוד, נזיין את כולם, וישלמו לנו על זה הרבה כסף!

תמונה תשיעית

(חדר המפקד בצוללת. פינקוס וצביקה ממשיכים בדרכם ליעד. צביקה יושב מכווץ, מזיע)

פינקוס: (האקדח מונח לצדו. שר חרישית) כל העולם כולו... גשר צר מאד... גשר צר מאד... תירגע צביקה, תנשום, אנחנו עושים את הדבר הנכון. ו-ה-עיקר, והעיקר - לא ל-פ-חד... תחשוב על המילים האלה צביקה - יש בהן את כל מה שבן אדם צריך לדעת בחיים - לא-ל-פ-חד כלל...

(נשמע צפצוף שהתקבל שדר, פינקוס מציץ בו ומתעלם)

צביקה: תראה, אם זה באמת כמו שאתה אומר והברירה היחידה שעומדת בפנינו היא פפפפפפ, אני מניח שבממשלה מבינים את זה. תענה להם, אולי הם רוצים... לשתף פעולה.

פינקוס: צביקה - אמנם עשו אותי בלילה, אבל לא אתמול בלילה. (חוזר להמהם את השיר, צביקה מנגב זיעה קרה מהמצח) אתה מכיר את הפרק על המלחמה הגדולה בספר יחזקאל?

צביקה: אני לא חושב.

פינקוס: תשמע, זה מעניין. (פותח ספר תנ"ך ומצטט) "וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא בְּיוֹם בּוֹא גּוֹג עַל-אֲדָמַת יִשְׂרָאֵל, נָאֵם אֲדֹנָי יְהוִה, תַּעֲלֶה חֲמַתִּי בְּאֶפְי." (נשמע צפצוף נוסף של שדר)

צביקה: כדאי לענות להם.

פינקוס: תקשיב עד הסוף, זה באמת מעניין: "וְנִהְרְסוּ הַהָרִים וְנִפְּלוּ הַמְּדַרְגּוֹת, וְכָל-חוֹמָה לְאָרֶץ תִּפּוֹל... וְנִשְׁפָּטְתִּי אֶתוֹ בְּדָבָר וּבְדָם, וְגִשְׁם שׁוֹטֵף וְאֲבִי אֶלְגָּבִישׁ, אֲשׁ וְגִפְרִית אֲמַטִּיר עָלָיו וְעַל-אֲגָפָיו וְעַל-עַמִּים רַבִּים אֲשֶׁר אֶתּוֹ" (מניח את

הספר) גוג הוא הנשיא ומגוג זאת האומה שהוא מולך עליה, שלפי רוב הפרשנים זאת פרס, כלומר איראן. ולפי חז"ל - זאת תהיה מלחמה קצרה שלא ישתתפו בה בכלל אנשים אבל אחריה ייקח לאויב שבעה חודשים לאסוף את כל הגופות שלו מההרים. (שתיקה. צביקה המום) עם כמה נשים שכבת צביקה?

צביקה: תשמע, פינקוס...

פינקוס: דבר, אל תתבייש.

צביקה: שלוש, ארבע, משהו כזה...

פינקוס: זה הכול?

צביקה: אני לא בדיוק הטיפוס הדון ז'ואן אתה יודע.

פינקוס: כן, אני יודע. אני לעומת זאת שכבתי עם הרבה נשים, צביקה. נשים פשוט נמשכות אלי, זה לא בשליטתי. הרבה פעמים שאלתי את עצמי מה הן מוצאות בי ולא מצאתי תשובה, אחרי הכול, יש גברים יותר מושכים ממני. עד שלילה אחד זה הכה בי: מה שהטריף אותן, מה שמשך אותן אלי, מה ששיגע אותן הייתה העובדה הפשוטה שלא הייתה בי תשוקה. הייתי פשוט אדיש.

צביקה: (צוחק) חבל שלא לימדת אותי את זה כשהייתי בתיכון.

פינקוס: זה לא היה עוזר.

(נשמע צפצוף ומתקבל שדר נוסף, פינקוס שקוע בהרהורים, צביקה מצליח להציץ בו)

צביקה: פינקוס... כתוב כאן שאשתך רוצה לדבר אתך. (שתיקה)

פינקוס: היא איתם?

צביקה: אני לא יודע, דבר איתם. (פינקוס מתעלם. מתקבל שדר נוסף. צביקה מסתכל בו) הם עכשיו כותבים שאם אשתך והילדים שלך חשובים לך אז תעלה מולם מיד. (שתיקה)

פינקוס: תעלה מולם ותסביר להם שאי אפשר לעצור את התקיפה.

(צביקה מהנהן, פינקוס משחרר את ידיו)

צביקה: (עולה בקשר) קשר מרכז מ-4-ב'. (נשמעת המולה, קולו של ניסו)

ניסו: מי זה?? פינקוס?

צביקה: כאן סרן צביקה מ-4-ב'. פינקוס... כאן לידי.

ניסו: רגע... חכה רגע... (נשמעת המולה) בסדר... צביקה, תעביר לנו מיד את פינקוס. ראש הממשלה רוצה לדבר אתו באופן אישי.

צביקה: רק רגע. (לפינקוס) תשמע, ראש הממשלה רוצה לדבר אתך.

פינקוס: תדבר אתו אתה ותגיד לו מה שאמרתי לך.

צביקה: (לקשר) הוא לא מוכן לדבר עם אף אחד. הוא ביקש ממני למסור... שאי אפשר לעצור את התקיפה.

רה"מ: צביקה, האם הופעלה תכנית תקיפה פפפפפפ?

צביקה: כן, אני חושש שכן.

(המולה)

צ'צ'י: צביקה, כאן הרמטכ"ל, אתה שומע את זה? (מפעיל מכשיר הקלטה, נשמע בו קול של ילד בוכה "אבא... אבא..." וחוטף מכות) תשמיע את זה לפינקוס.

צביקה: (לפינקוס) כנראה שהילד שלך שם, הוא בוכה.

פינקוס: (עוצם עיניים ושר) והעי-קו והעי-קו לא לפחד, לא לפחד כל-

ל... (צביקה מנצל את ההזדמנות שפינקוס עוצם את עיניו ומתנפל עליו. הם

נאבקים. צביקה מצליח לחטוף ממנו את האקדח)

צביקה: (מכוון לעברו את האקדח) תבטל את התקיפה!

פינקוס: אי אפשר.

צביקה: איפה הקוד? איפה הקוד שמבטל!?

פינקוס: בפנים...

צביקה: בכספת?

פינקוס: בלעתי אותו.

צביקה: מה?! איך בלעת אותו!!

פינקוס: עם ספרייט. ידעתי שינסו לעצור אותי ויעמידו אותי במבחנים שאף בן אדם לא יוכל לעמוד בהם. בגלל זה אני בלעתי את הנייר עם הקוד. בלי להציץ בו ובלי להעתיק אותו לשומקום. הגנתי על התקיפה גם מעצמי. אתה יכול להרוג אותי, אבל זה לא יעזור לך. אי אפשר לעצור את התקיפה. פשוט... אי אפשר.

תמונה עשירית

(מוקאוומה בחדר המלחמה. מביט סביבו בחשדנות רבה)

רה"מ: (ברשמיות) תודה שהסכמת להגיע ובהתראה כל כך קצרה. מדובר בעניין רציני מאד.

מוקאוומה: אנחנו נקיים את ההפוגה כל עוד היא תשרת את האינטרס של העם הפלסטיני ונחזור להתנגד לתוקפנות שלכם בזמן ובעוצמה שנבחר.

רה"מ: לא, לא, זה בסדר, ההפוגה, ההתנגדות, הכול בסדר. אתם בסדר. משהו לשתות?

מוקאוומה: לא תודה.

רה"מ: מיץ תפוזים אולי?

מוקאוומה: הרעלתם כבר מספיק חברים שלי.

רה"מ: תראה, העניין הוא כזה, אין טעם ללכת סחור סחור. לפני שעתיים, אחד ממפקדי הצוללות שלנו, סגן אלוף בשם פינקוס החליט על דעת עצמו... לתקוף את איראן בנשק גרעיני.

(שתיקה)

מוקאוומה: אתה מסתלבט עלי.

רה"מ: לא.

מוקאוומה: זה עוד אחד מהתרגילים שלכם, אני יכול להריח את זה.

רה"מ: אני נראה לך כמו מישהו שמשקר?

מוקאוומה: לא. בגלל זה אתה תמיד מצליח.

רה"מ: אני נשבע לך בכותל המערבי. שיתרסק לרסיסים אם אני משקר.

מוקאוומה: נניח שאתה דובר אמת. מה אתה רוצה ממני?

רה"מ: העניין הוא כזה. יצרנו קשר עם מפקד הצוללת אבל הוא לא משתף פעולה. נראה שמהו קצת השתבש אצלו, אתה יודע... (עושה סימן עם היד כאילו הסתובב לו בורג ומצחקק). פניו של מוקאוומה נשארים קפואים) לא משנה. העניין הוא שיש לנו הרי יסודות מסוימים להניח שלאיראנים כבר יש יכולות בלתי קונבנציונליות גבוהות שעלולות לסכן את כל האזור, הם הרי

ממזרים לא קטנים. (לשר הביטחון) איך הולכת הבדיחה שלך על הפרסי עם הזונה?

שר הביטחון: (לצ'צ'י) צ'צ'י. הבדיחה.

צ'צ'י: זונה באה לפרסי ברחוב ואומרת לו "חמישים שקל בחצר", אז הוא רץ לחצר וצועק "איפה? איפה חמישים שקל בחצר?"
(כולם צוחקים, מוקאומה המום)

רה"מ: על כל פנים, אנחנו עומדים ליצור קשר עם המשטר בטהראן. סביר להניח שגם הם יחשבו שאנחנו עושים להם תרגיל. הרי יש הרבה חשדנות, אתה יודע, ויש לנו מעט מאד זמן. כיוון שהם והארגון שלך משתייכים לאותו... ציר, אז חשבנו...

מוקאומה: בקיצור, אתם רוצים שאני אשכנע אותם שזה מצב אמיתי.

רה"מ: וגם שתעזור לנו להבין את התגובות שלהם. שלא נמצא את עצמנו במצב... מביך.

מוקאומה: במלחמה גרעינית אתה מתכוון.

רה"מ: אני מבטיח לך מוקאומה, אם תעזור לנו והעניינים יסתדרו אני אעניק לכם הרבה מאד... מחוות. הרבה מאד. ואם לא – תבין, גם אתם בבעיה, הנשק הזה לא מתחשב בגבולות, הוא כמו הבדואים.

מוקאומה: אתם חבורה של מג'נונים! אתם ו"הצבא הכי טוב בעולם" שלכם! איך נתתם לדבר כזה לקרות?!

צ'צ'י: (הולך לרה"מ) סליחה, אני לא מתכוון לשבת פה ולהקשיב לטרוריסט הזה מלכלך על צה"ל!

מוקאומה: (לצ'צ'י) שב במקום שלך גורילה!

צ'צ'י: גורילה?? לפחות אין לי שערות בשיניים!

מוקאומה: גורילה! שב במקום! שימפנזה!

צ'צ'י: מכוער! פוזל! כלב פוזל!

רה"מ: רבותי...

מוקאומה: שימפנזה! קוף! תסתכל במראה! קוף!

רה"מ: רבותי...

צ'צ'י: אתה קוף! אבא שלך קוף! כל המשפחה שלך קופים!

רה"מ ושר הביטחון מפרידים ביניהם)

ניסו: (בטלפון) טהראן על הקו.

רה"מ: שמע מוקאוומה... זה לא הזמן להתחשבן על העבר. אחרי הכול, מדובר כאן על הגורל של כולנו: יהודים, נוצרים, טרוריסטים. כולנו בעוד פחות משעתיים עלולים למצוא את עצמנו בלב-לבה של מלחמה גרעינית שלא ניתן לשער את היקף הנזק שלה. בבקשה, מוקאוומה...נו, בבקשה... בבקשה... (יורד על ברכיו. מוקאוומה לוקח את השפופרת, כולם מזנקים על הטלפונים ומאזינים)

רה"מ: בשלב ראשון תגיד לחמודי איפה אתה ותעביר לי אותו.

מוקאוומה: הלו חמודי, אהלן, אהלן וסהלן...

(מוקאוומה מדבר בפרסית, ולבסוף)

מוקאוומה: (מוסר לרה"מ, בלחש) אמרתי לו. הוא נשמע עצבני.

רה"מ: (מדבר בזמן שמוקאוומה מתרגם) הלו? חמודי? קודם כל נעים מאד,

אחרי הכול, כשחושבים על זה, אף-פעם לא הכרנו באופן רשמי.

מוקאוומה: (מתרגם) יש לכך סיבות.

רה"מ: כמובן, כמובן. ואילולא הייתה לי סיבה טובה, לא הייתי מתקשר אליך.

ועוד בשעה כזו.

מוקאוומה: (מתרגם) במה העניין?

רה"מ: אז ככה: כל העניין הזה עם ההרתעה הגרעינית שמיוחסת לנו לפי

מקורות זרים, אז מסתבר שלפני שעה קלה קרתה תקלה קטנה ואחד ממפקדי

הצוללות שלנו החליט על דעת עצמו לתקוף את ארצכם בנשק גרעיני שיש

בידינו כביכול על פי מקורות זרים. (פאזזה) אתה איתי חמודי?

מוקאוומה: כן.

רה"מ: שמעת מה שאמרתי?

מוקאוומה: למה אתה מספר לי את זה?

רה"מ: קודם כל, אני רוצה להבטיח לך באופן אישי שמדובר במחדל אנושי ולא

מדובר בהחלטה רשמית של מדינת ישראל ואני מבקש סליחה מראש על אי

הנעימות שבדבר.

מוקאוומה: רגע אחד. אני רוצה להבין. מה שאתה אומר לי זה שאחד הקצינים שלכם החליט על דעת עצמו לתקוף את המדינה שלנו בנשק גרעיני וכל מה שיש לך להגיד בנושא זה סליחה!?

רה"מ: לא, לא, לא, כמובן שלא. תראה, אנחנו עושים כל שביכולתנו לגרום למפקד הצוללת לשנות את דעתו, אפילו הרבצנו לילד שלו, ילד בן 8, חמוד, שלא עשה רע לאף אחד. אבל הוא עקשן והוא לא מוכן להקשיב לכלום.

מוקאוומה: (מתרגם) איפה הטיל הגרעיני אמור לפגוע?
(כולם מביטים בניסו)

ניסו: בטהראן.

(מוקאוומה מתרגם. כולם מרחיקים את השפופרת מהאזן)

רה"מ: חמודי, תירגע. אני יודע שזה קצת קשה לעיכול אבל זה המצב, אין טעם להיכנס להיסטריה, צריך לחשוב בהיגיון ובקור רוח. קח נשימה ארוכה. (נראה ששר הביטחון מרוצה מהמשפט האחרון)

מוקאוומה: (מתרגם) בעוד כמה זמן הטילים אמורים לפגוע במטרה?
(כולם מביטים בניסו)

ניסו: שעה ורבע.

רה"מ: שעה ועשרים, פלוס מינוס.

מוקאוומה: (מתרגם) איך נתתם לדבר כזה לקרות? חבורה של אידייטים. מטומטמים. כלבים. בני שטן. תעג'דים (מסביר לרה"מ) זאת חיה איראנית עם ריח רע. (ממשיך לתרגם) רוצחי ילדים. חסרי אלוהים. עכברושים...

רה"מ: חמודי - האופציה היחידה שעומדת בפנינו היא לנסות להשמיד את הצוללת.

מוקאוומה: (מתרגם) איך בדיוק אתה חושב להשמיד אותה?

רה"מ: ניתן לכם את נקודת הציון שלה וכל פרט אחר שתצטרכו כדי להשמיד אותה באמצעות אחת הצוללות או המשחתות שלכם.

מוקאוומה: (מתרגם) אי אפשר! אי אפשר להשמיד את הצוללת שלכם!

רה"מ: אבל מה עם כל הכלי נשק הימיים החדשים שפיתחתם? הצהרתם שאתם יכולים להשמיד צי של צוללות מערביות בלחיצת כפתור!

מוקאוומה: (מתרגם) זה בפיתוח! זה בפיתוח!

רה"מ: איך זה עדיין בפיתוח??

מוקאוומה: (מתרגם) פוצצתם לנו כבר עשרים מדענים אז זה בפיתוח! מפתחים

את זה עכשיו ילדים שעוד לא סיימו בית ספר עממי!

רה"מ: אני מבין. (שתיקה. מביט אובד עצות בשאר הנוכחים) טוב, אני חושב

שבכל מקרה טוב שדיברנו. אנחנו נחשוב מה לעשות ונדבר שוב. אני מעריך

שזה יקרה בשעה הקרובה.

מווקאוומה: הוא לא יהיה זמין. הם בורחים מטהראן. (מקשיב. מניח את

השפופרת) טוב. זהו.

שר הביטחון: מה? מה הוא אמר?

מווקאוומה: שניפגש כולנו בגיהנום.

(שתיקה ארוכה)

תמונה אחת-עשרה

(בצוללת. פינקוס קשור בידיים וברגליים, תחתוניו מופשלים ותחתיו הוצב סיר.

צביקה מכונן אליו את האקדח. סמיון סותם לו את האף ושוקי מאכיל אותו

פשטידה ירוקה)

פינקוס: (שר) וה-עיקר וה-עיקר, לא לפחד...

צביקה: (לטבח) למה לא יוצא לו כלום??

שוקי: סבלנות, סבלנות... (מאכיל את פינקוס) הפשטידה הזאת לא אכזבה

מעולם.

סמיון: אני עד. היא מזרזת להפליא את פעילות המעיים.

צביקה: אנחנו מתקרבים לנקודת השיגור!

שוקי: הנה, בבקשה! (פינקוס נאבק ונאנק אבל לבסוף יוצא לו גוש אל תוך

הסיר)

צביקה: קדימה! תבדקו!

סמיון: (לשוקי) קדימה! תבדוק!

שוקי: למה אני??

סמיון: אני לא מסוגל!

שוקי: אז גם אני לא מסוגל!

צביקה: מטומטמים! אנחנו על סף מלחמה גרעינית! (לטבח) תבדוק אותו

בפקודה!

שוקי: (מחטט בקקי) פחחחח!! איזה סירחון!!

סמיון: זה כבר מריח כמו מלחמה גרעינית, בלאט!

שוקי: הנה... הנה... מה זה?... (שולף מהקקה פיסת נייר קטנה)

צביקה: מה כתוב? מה הקוד??...

שוקי: (סותם את האף ומתאמץ לקרוא) 1 קוט... קוטג'... 2 חל... חלב?

פינקוס: זה מהאימון!

צביקה: איזה אימון?!

פינקוס: התאמנתי קודם כל על פתק קטן יותר. מאשתי!

שוקי: להביא עוד פשטידה??

סמיון: רגע! (לוקח את האקדח ומכוון לפינקוס) כמה זמן אחרי האימון בלעת

את הקוד?!

פינקוס: שעתיים.

צביקה: אין לנו שעתיים!

שוקי: זה אבוד!

סמיון: רגע!... יש עוד סיכוי... יש עוד סיכוי. (השלושה מביטים בו בתקווה

ובאימה)

תמונה שתיים-עשרה

(ניסו מקבל עדכון במחשב)

ניסו: מצאו. מצאו את "לעולם לא עוד" יש תכנית כזאת. (קורא בלב, כולם מביטים בו, הוא בולע רוק) זאת תכנית שנהגתה בממשלת בן גוריון השנייה. המשמעות שלה היא... (משתהה)

צ'צ'י: מה??

ניסו: (קורא מהדף) "לשגר הכול. את כל מה שיש לנו, על כל המדינות הערביות שבטוח שיגור."

רה"מ: הכול? על כולם? זאת התכנית של בן גוריון??

שר הביטחון: אולי לא כדאי לנו לפסול אותה על הסף.

רה"מ: (מתפרץ) תגיד לי, אתה השתגעת? אתה יודע כמה הרוגים זה? (לניסו) כמה הרוגים זה?

(כולם מביטים בניסו)

ניסו: מה אני? ברומטר של פצצות אטום?? מאה מיליון, מאתיים מיליון...

שר הביטחון: הזמן שלנו אזל, לא הצלחנו לעצור את הצוללת, עוד לפני

שהשמש תזרח אנחנו כבר נהיה עמוק בתוך מלחמה מלוכלכת מאד. בהנחה

שאנחנו יוצאים מזה איכשהו, וזו הנחה מוגבלת מאד, תחשוב מה יעשו לנו?

יעלו אותנו על המוקד. ישרפו אותנו חיים. יתלו אותנו בהאג. חשבו על זה רגע.

לעומת זאת, אם אנחנו הולכים על 'לעולם לא עוד' אולי יש לנו סיכוי לצאת מזה

בנזק מינימלי. על ארבע פצצות אטום לא יסלחו לנו אף פעם, אבל אם נמחק את

כל המזרח התיכון, בסוף אפילו יודו לנו.

רה"מ: אבל מה עם כל מה שאנחנו נחטוף? נשורת גרעינית? פקיסטן? מה עם

פקיסטן??

שר הביטחון: אני לא אומר שנצא מזה חלק, אבל מה שלא הורג אותך, מחשל

אותך. המתקן הזה הרי חסין ומוגן לחלוטין. מן הסתם במקרה של פגיעה

גרעינית, יהיה על הממשלה להבטיח את שלמותם של האישים הנבחרים

והחיוניים ביותר להמשך קיומו של הגניוס היהודי. מדובר בנו כמובן, במספר

זוכי פרס-נובל, שניים-שלושה שפים, בעלי חיים אכילים – זכר ונקבה מכל סוג,

קצב, (מביט במוקאומה) אינסטלטור, רופא, ו... כל הדוגמניות עד גיל 20
המושכות ביותר בארץ, ביחס של, נאמר, 10 דוגמניות על כל גבר.
זה לא יהיה קל, זה ברור לי. אך כיוון שתוטל עלינו האחריות הכבדה להמשך
קיומו והתרבותו של הגזע היהודי, לפחות ניצור את התנאים האופטימליים
לגירוי מיני יום-יומי מתמשך שיעודד ילודה טבעית. (כולם מהנהנים בכובד ראש)
צ'צ'י: רגע, משהו כאן מוזר. (כולם מביטים בו בחשש) בשביל מה הזוכי פרס
נובל?

שר הביטחון: (חושב רגע) צודק. (צוחקים בפראות)

תמונה שלוש-עשרה

(בצוללת. פינקוס קשור עירום על לוח הפיקוד. צביקה מצמיד אותו בכוח כדי שלא יזוז. שוקי עומד מעליו עם סכין מטבח גדול, סמיון לצדו עם ארגז כלים ומכשירים)

שוקי: (למהנדס) אצל פרות המעיים באזור הזה, אצל ברווזים קצת יותר למעלה.

(פינקוס צורח באימה, צביקה סותם לו את הפה)

סמיון: אז תפתח הכול, רק בעדינות.

שוקי: (לפינקוס המבועת) סליחה, המפקד. אל תחשוב שזה קל לי.

צביקה: התחלנו להגביה!

(הטבח חותך את פינקוס לאורך. שוקי וסמיון מפשפשים בתוכו)

סמיון: זה הסגול??...

שוקי: לא, זה הטחול!... תחפש ארוך, מקופל...

סמיון: זה? זה?!

שוקי: כן! תוציא אותו!

סמיון: (מושך במהירות את המעיים החוצה) זה לא נגמר!

שוקי: (עוזר למשוך את המעיים, לצביקה) תעזור!

צביקה: (מצטרף ושלושתם מושכים את המעיים כמו חבל שלא נגמר, לבסוף

מניחים אותו על לוח הפיקוד במקום פינקוס)

סמיון: (מחזיק מברג קטן ופינצטה) פיז-דייץ!! מה זה המפלצת הזאת בלאט?!

שוקי: זה המעיים!!

צביקה: (לסמיון) אמרת שתדע לשלוף את הפתק!

סמיון: חשבתי שזה בגודל נורמאלי! כמו קרבורטור!

צביקה: אנחנו מתקרבים לשיגור!

שוקי: תחפש!

סמיון: (לשוקי) תן לי כאן אור!

שוקי: כמה זמן יש לנו??

צביקה: אין לנו!_

סמיון: (משליך את המכשירים) תחפשו! תחפשו!
(שלושתם נוברים בידיים חשופות במעיים – חותכים, קורעים, מזיזים,
מסתבכים בהן כמו בחבל)

תמונה ארבע-עשרה

(המערה. אלכוהול, בלונים. מהחדר הסמוך רוחשים קולות של חיות. שותים ומנפחים בלונים. נכנס בהתלהבות צ'צ'י)

צ'צ'י: זהו, הביאו במסוק את האחרונה. קוראים לה אנה. היא בת 16.
שר הביטחון: דוגמנית?

צ'צ'י: (שולף תמונת שער של בלייזר) שלפו אותה מהבריכה באמצע הצילומים.
רה"מ: (נבהל, לשר הביטחון) לקחנו מגבות?

שר הביטחון: אני לא יודע, אני לא יכול לדאוג להכל, אתה לקחת מגבות?
רה"מ: אני? לא.

שר הביטחון: אז אין מגבות. מה שלא לקחנו כבר לא יהיה.
צ'צ'י: די, אל תריבו, נסתדר. מקסימום נתנגב באחת החיות.

שר הביטחון: זה לא לעניין, צ'צ'י.

(נכנס ניסו, נושא ערמה של משחקי שולחן: שח-מט, דמקה, מונופול, שש-בש, והרמז)

ניסו: לא מצאתי טאקי, הבאתי קלפים רגילים.

צ'צ'י אוסף כדור-מים ומתחיל להקפיץ אותו על הרגל. ראש הממשלה צופה
בכולם מרוגש. נשמע צלצול טלפון שלו)

ראש הממשלה: סליחה! (מפסיקים את הנגינה. הוא עונה) הלו? כן... כן...

מתוקה שלי, בונבוניירה, תשמעי, אני כבר לא אגיע היום. זה העניין הזה עם

המצב חירום. אני ממש מצטער... (סוקר את הצילום של אנה) לא, אל תבכי

מתוקה... (לפתע מבזיק במוחו רעיון) מממ... אה, נזכרתי במשהו... (מחייך

במסתוריות לאחרים) את תמותי. כן. תמותי. בעוד פחות משעה! (כולם מביטים

בו באימה ובהתרגשות) למה הפסקת לבכות בונבוניירה?? זה הרי מאד עצוב!

את עומדת להפוך לאבק! לכולם! אני חייב לנתק מתוקה. בהצלחה. (מנתק.

שתיקה, כולם צוחקים בפראות)

צ'צ'י: שקט! שקט! (מחייג) הלו? תעבירי לי מיד את הפרקליט הראשי. (ממתין)

הלו? אהרון? כאן צ'צ'י. יש לי מידע חדש בנוגע לפרשת הקטינה במלון הילטון

2002. זה אכן הייתי אני. (כולם מביטים בו המומים) אני. כן. א-ני! וזה לא היה

בהסכמה. שום הסכמה! הסכמה לא הייתה שם! (צוחק) למה אני מספר לך את זה? כי זאת האמת! האמת! מה יש לנו בחיים האלה חוץ מהאמת?! כלום!! (מנתק. כולם צוחקים בשכרות ובפראות. שר הביטחון שם בלונים מתחת לחולצה, צ'צ'י מזנק אליו) סטפני? נייס טו מיט יו! (במבטא אמריקאי) סט-פ-ני... סט-פ-ני... יו גוט את ביג ציצי! (למוקאומה) ואת מי?? אינגה? הלו אינגה! אוואר וי דרזן! אחתונג אחתונג, צוויי אובוטה פום נורדן!! (לניסו) סימבה!! יו אר סימבה?! (ניסו לחוץ) וונט טו דנס ויט מי סאם אוגה בוגה סימבה?! (מוחא כפיים, מזנק על ניסו)

ניסו: (רוקד עם צ'צ'י עליו) איי אם סימבה!! (נעצר) זהירות! הפצצה! (הם לרגע נבהלים. ניסו מניף את הידיים ומתקרב אליהם לאט) היא מתקרבת... (כולם מפוחדים ונרגשים, נסוגים מפני ניסו, הוא מתקרב לצ'צ'י) היא רוצה לאכול אותך... (צ'צ'י בורח. ניסו מתקרב למוקאומה) היא רוצה לאכול אותך... (מוקאומה בורח. ניסו מתקרב לרה"מ) היא רוצה לאכול אותך! (תופס את רה"מ שצועק בבהלה, ומניף אותו באוויר)

שר הביטחון: (מתפרץ. מטפס על השולחן ושר לצלילי לחן 'הסנדק', מפשיל את המכנסיים) באיזו זכות אני לובש זוג תחתונים? באיזו זכות אני לובש זוג תחתונים? באיזו זכות? באיזו זכות אני לובש זוג תחתונים!! (כולם מצטרפים אליו, מתפשטים גם הם) (ראש הממשלה מעביר לכולם כוסות שמפניה)

רה"מ: חבר'ה, חבר'ה! (מקיש עם הכוס. משתרר שקט) חבר'ה. זה רגע לא קל, בשביל אף אחד מאתנו. אבל אני רוצה שנרים כוסית, למען המדינה, למען העתיד. העם היהודי ידע אסונות רבים לאורך ההיסטוריה, ופעם אחר פעם, כעוף החול, או כמו הבובה הזאת, נו, מגומי, נחום תקום, הוא ידע להתרומם, מחורבן לתקומה, מחושך לאור, לאסוף את השברים, ומעז יצא מתוק. לחיים! **כולם:** לחיים!!

(טלפון)

שר הביטחון: (עונה) הלו?? (אחרי כמה שניות של האזנה הוא מחוויר. לבסוף מניח את המכשיר, בקול חנוק) אין שיגור. אין פצצה. **צ'צ'י:** איך לא? (לשפופרת הטלפון) איך לא??

שר הביטחון: מישהו הפעיל את קוד הביטול ברגע האחרון.
(שתיקה ארוכה. הם בהלם מוחלט)
רה"מ: (באומללות נוראית) איזה... יופי. ניצלנו. (עולה השיר "כבוד עצמי")

תמונה חמש עשרה - אפילוג

(בצוללת)
צביקה: (בכריזה, בחגיגות) חברים, אנחנו מתקרבים לסטלה מאריס. היכוננו להגבהה.
(סמיון ושוקי נרגשים. סמיון מתיישב מול מחשב הבקרה)
שוקי: (מוציא טורטית ומכרסם) אתה חושב שנקבל צל"ש?
סמיון: לא יודע.
שוקי: הצלנו את העולם.
סמיון: תכלס. אבל אתה עדיין טבח.
שוקי: תכלס.
צביקה: (בכריזה) תחילת הגבהה.
(סמיון לוחץ על כמה כפתורים)
סמיון: שישים מטרים.
שוקי: פתאום זה נראה מוזר שיש בחוץ אוויר, שמש, אדמה.
סמיון: חמישים מטרים.
שוקי: מה אם הם לא יהיו שם?
סמיון: ארבעים מטרים...
שוקי: תאר לך שהם לא יהיו שם...
סמיון: שלושים מטרים... עשרים מטרים... עשר, תשע, שמונה, שבע, שש, חמש...
(במהלך הספירה לאחור האור יורד)

סוף